

RENAȘTEREA

ORGAN NAȚIONAL-BISERICESC SAPTAMANAL

Abonamentul anual: 500 Lei

Redactor: Pr. T. CIURUȘ

Redacția și Administrația
ALBA-IULIA, Str. Avram Iancu 3

Milostenia creștină

Intre poruncile de căpetenie pentru mântuire, Mântuitorul însiră și aceasta: „Să iubești pe aproapele tău, ca pe tine însuși“ (Matei 22, 38). Această iubire sau dragoste față de aproapele nostru ajuns în suferință și avizat ajutorului nostru și apoi concretizată în fapte, se numește cu'n cuvânt nou **caritate**, adică milă sau binefacere, iar cu un cuvânt mai vechiu se numește **milostenie**.

Lumea veche nu a cunoscut această atitudine de viață, isvorată din sentimentul milosteniei față de cel sărac. Concepția îngustă a noțiunii »deaproapele«, îi făcea incapabili să se ridice peste îngustimea intereselor naționale ori de stat, și astfel binefacerea ce se oferea în anumite ocazii, era isvorată din calcule interesate.

Spiritul de cultură modernă a evoluat în latura umanitară încât filantropii și altruștii contemporani, văd în ajutorarea deaproapelui, un act isvorat din spirit umanitar; iar așa zisa asistență socială, practică de statele culte, își pierde caracterul moral prin transformarea milosteniei într-o **obligatie** de stat.

Față de aceste concepții, **mila creștină** se bazează pe principiul ajutorării deaproapelui lipsit, numai ca o consecință a dragostei față de Dumnezeu. „Și a-

ceastă poruncă avem dela dânsul: ca cel ce iubește pe Dumnezeu, să iubească și pe fratele său“ (I Ioan 4,21).

Deci împlinirea acestei porunci rezumă punerea în practică a tuturor virtuților, satisfacerea tuturor datoriilor, precum lipsa iubirii deaproapelui cuprinde izvorul tuturor păcatelor și viciilor. Cu adevărat mare și importantă este milostenia, căci Mântuitorul condiționează răsplata fericirii vecinice de felul cum am practicat-o în viață (Mat. c. 25, 34—36).

Sfinții Părinți bisericești vorbesc tot atât de stăruitor de valoarea milosteniei, propovedită de Mântuitorul. Astfel Sf. Ioan Gurădeaur spune: „Fără milostenie sufletul este sterp. Fără aceasta toate sunt murdare și nefolositoare. Milostenia și îndurarea sunt cele două lucruri de seamă, prin care ne putem apropia de Dumnezeu. Deci, când nu avem acestea, suntem lipsiți de toate. Intindeți mâinile voastre, nu către cer, ci către mâinile săracilor. Căci atunci când ai întins mâna ta către mâinile săracilor, te-ai ridicat până la înălțimile cerului“.

Dar milostenia ne este impusă, pe lângă cuvântul dumnezeiesc și de firea lucrurilor. Sunt împrejurări când omul este lovit de bătrânețe, boale, lipsă de lucru, nenorociri mari și

când nu este capabil să-și agonisească pâinea de toate zilele. Și atunci cine să-i ușureze povara suferinței, decât cel cu dare de mână, căruia Dumnezeu i-a binecuvântat munca sa. Mă gândesc la împrejurările de acum, când războiul aduce cu sine un convoi de nesfârșite suferințe și când milostenia cere mai mult să fie înfăptuită în viața tuturor creștinilor.

Au fost totdeauna săraci și societatea a căutat ușurarea vieții lor, prin milostenie fie din spirit umanitar fie din îndemn creștinesc. Astfel au luat ființă atâtea societăți de binefacere, puține isvorâte din prisosul avuțiilor pentru ajutorarea lipsiților și multe întemeiate și alimentate mai mult din spirit umanitar.

Acum însă actualitatea vremurilor, a mărit păharul suferințelor și de aceea și stăruința în ajutorarea deaproapelui, a sporit. Avem acea creație creștinească: „**Ajutorul de iarnă**“, care mângăie multe dureri și lipsuri. Dar oricât de mult se lucrează în această direcție, mizeria este așa de întinsă între oameni, încât lucrarea ei pare de multe ori mică.

Și atunci, când săracii tuturor categoriilor întind mâna după ajutor, cine este cel chemat să-le fie mângăitor și sprijinitor decât **preotul**. El, prin chemarea

sfântă de slujitor al Bisericii lui Hristos, este obligat să poarte grija acestor nenorociți ai zilelor noastre. Munca preotului în această direcție nu trebuie să se mărginească la simpla colaborare cu acțiunea din afară pentru milostenie ci trebuie să se risipească în toată vremea și în tot locul ca astfel suferința să nu răzbească. Și această muncă este o **obligatie creștinească**.

Preotul adevărat, va împodobi viața lui pastorală cât de mult cu florile culese din câmpul milosteniei. El știe, că Isus a spus: „Adevăr vă spun, că decâte ori ați ajutat pe acești frați mai mici ai mei, pe mine m'ați ajutat“ (Matei c. 25, 40) sau cum zice proverbul: «Celce-dă săracului, împrumută pe Dumnezeu».

În lumina acestor adevăruri divine, privită problema milosteniei, aceasta impune preotului o sarcină pe cât de mângăetoare, pe atât de grea. Mângăetoare, căci preotul devine părintele celor săraci și nenorociți, ocrotitorul tuturor năpăstuiților zilelor și ușurând viața lor grea, aduce în sufletele lor atâta mângăere și fericire.

Dar numai **preotul adevărat**, poate să guste această mângăere și numai acesta poate să se ridice la înălțimea acestor fapte. Celce face din preoție nu-
Continuare în pag. II

Evangelia

Marcu, c. 8, sth. 34—38.

A urma pe Mântuitorul, cu credința și cu fapta este cea mai fericită stare pentru un adevărat creștin. Și Mântuitorul din dorința de a face posibilă oricui această urmare, n'a aflat altă cale mai potrivită decât: calea crucii.

Aspru pare multora cuvântul acesta; „cela ce voește să vină după mine, să se lapede de sine și să-și ia crucea sa și să-mi urmeze mie“, dar Domnul l-a lăsat nu numai ca un sfat, ci l-a și înfăptuit prin pătimirea crucii.

Viața pământească este timpul pregătirii vieții cerești, spre care trebuie să râvnească orice creștin. Cine știe să facă din ea, nu o desfătare în deșarte plăceri ci o pilduitoare răbdare întru împlinirea cu dragoste a poruncilor Domnului acela e pe drumul ce duce spre cer.

În împlinirea acestei dorinți cea dintâi piedecă este: iubirea de sine, care nu cunoaște bucuriile crucii. Mulți se pot sminti la gândul, că pentru a urma pe Domnul se cere „lepădarea de sine“. Deci în cazul acesta, când „eu“ nu mai caut să satisfac datorită mele proprii, cine îmi va înlocui această lipsă?

Și cu toate acestea Domnul, vrând să mă aibă flu al împărăției Sale, mă chiamă numai prin această „lepădare de mine“. Căci „lepădarea“ aceasta va face din mine un om nou, capabil de jertfe întru împlinirea poruncilor evangheliei și nu mă va ține legat de interesele mele proprii, atât de păgâbitoare mântuirii.

Câte jertfe nu va face creștinul, care va iubi bogăția pentru a ajuta pe cei săraci, sau va ține la sine pentru a cinsti și pe de-aproapele ori va râvni binele spre a-l împărtăși și celui întristat. Cunoșcând toate aceste

jertfe, născute din „lepădarea de sine“, Domnul desăvârșește drumul mântuirii, prin cruce.

Dar, crucea, simbolul suferinții, este purtătoarea mântuirii. Dute unde vei vrea, în dreapta sau în stânga și vei afla pretutindeni suferințe, fie în trup ori în suflet, deci tot atâtea cruci. Nu însă toate crucile sunt mântuitoare, cele două cruci depe Golgota au fost numai ispășitoare și numai cea din mijloc, mântuitoare.

Deci învață, că și suferințele vieții numai atunci sunt cruci ce ne îndreptătesc a fi următori Domnului, când le suferim pentru adevăr și dreptate. Atunci trupul nostru este gata a înțelege și simți, bucuriile crucii. Căci și suferința își are bucuria ei, care este mângâierea împlinirii dreptății și adevărului.

În vâltoarea celor mai grele suferințe, nu căuta ușurare în lepădarea lor ci poartă-le cu bărbăție creștinească și socotește-le ca pe cele mai mari mângăieri, pentru numele Domnului. „Că prin multe necazuri se cade nouă a intra întru împărăția lui Dumnezeu“ (Acta 14, 22).

Suntem la mijlocul postului, când suferințele pregătitoare mântuirii și îndreptării noastre par a-ne copleși și iată se ridică în față lemnul crucii. Să ne întărim în suferințe și să purtăm crucea, pentru a putea urma pe Domnul.

„Greu este cuvântul acesta, cine poate să-l audă pe el? (Ion VI, 51) s'a spus oarecândva și deci, a omorâ patimile și voințele este cu neputință. Trebuie însă să auzim cuvântul și să-l împlinim, căci mântuirea atârână de picioarele crucii.

Pr. T. CIURUS

O carte folositoare

Față de setea sufletească a omenimii actuale, pentru a-și apropia sufletul tot mai mult de Dumnezeu, prin rugăciune, Biserica noastră lucrează cu spor pretutindeni și îmbie omului prilejuri potrivite împrejurărilor.

Am anunțat lucrarea de adevărat misionarism săvârșită de Vicariatul nostru, prin tipărirea cărții de rugăciuni și iată aflăm cu deosebită bucurie, că și Eparhia Caransebeșului a editat o astfel de carte, menită să fie călăuză vieții multor creștini.

Inițiativa acestei lucrări aparține P. S. Episcop Veniamin, cu binecuvântarea căruia apare cartea și ea dovedește programul unei

munci bogate ce se desfășoară sub noua arhipăstorie.

Cunoșcând din propria experiență, munca cum și jertfa depusă în această lucrare, ne facem și părtașii bucuriei convingerii, că această muncă va aduce bogate roade.

Nici o altă carte nu are o putere atât de moralizatoare și innoitoare de viață, ca și cartea de rugăciune. Ea pătrunde pretutindeni și-și creiază, prin puterea cuprinsului mistic, locul de frunte în sufletul ca și'n casa omului. Deci apariția acestei cărți de rugăciuni, ne înveselește sufletește știind, că mângâierea și îndrumarea credincioșilor Bisericii noastre, s'a înmulțit.

Milostenia creștină

(urmare din pag. 1-a)

mai o simplă slujbă, nu va putea și nici nu va avea tăria morală să domine astfel de situații.

Căci organizarea milosteniei într-o parohie, întâmpină și unele greutăți, fie din partea bogăților nemiloși, fie a modului de împărțire, fie a lipsei de încredere.

Autoritatea noastră bisericească a dispus crearea „fondului milelor“ și această organizație caritativă funcționează în multe parohii, cu rezultate îmbucurătoare. Ea trebuie menținută și încurajată cu aureola desinteresată a binefacerii, radiată din personalitatea preotului.

Vremurile de acum impun o și mai activă acțiune de binefacere. Biserica nu trebuie să lase ca, suferința să cuprindă viața fiilor săi, ci să o ușureze cu darul și prisosul celui ce are. Ne bucură când vedem și citim despre bunele înfăptuiri în această privință și am dori ca fiecare preot să afle modalitatea cea mai potrivită locului, pentru milostivirea față de cei

săraci.

Preotul ce va conduce o astfel de lucrare binefacătoare, va crea din parohia sa o cetate a dragostei «ce nici odată nu cade» Preoțimea noastră este îndatorată să-și facă caz de conștiință preoțească din această problemă și grupând în jurul său un număr de enoriași cu suflet bun și curat; să înceapă lucrarea milosteniei. În felul acesta își va justifica numele de „Părinte“.

Deci sfătuim pe frații preoți ca acolo unde nu s'a lucrat sistematic și cu suflet pentru ajutorarea celor lipsiți, să se înceapă de îndată munca de organizare a «fondului milelor». Este aceasta și o necesitate imperios recamată de vremurile eroice ce trăim și Biserica ca și Țara deopotrivă, așteaptă toată contribuția noastră pentru biruința Crucii.

Toată reușita acțiunii reclamă însă, suflet, mult suflet curat. Dar, numai dragostea este plinirea legii“ (Rom. 13, 10).

Pr. T. CIURUS

PREOTII ȘI OPERILE SOCIALE SĂTEȘTI

Problema operilor sociale pusă — la noi în țară de sus în jos, este binevenită, mai ales azi când trăim vremuri așa de grele. Când o parte din locuitori se află la cea mai sfântă datorie a lor. *Apararea Țării și credinței noastre creștine.* Familiile lor, acasă se luptă cu multe neajunsuri, pe care suntem chemați noi, preoții, să le înlăturăm, în măsura posibilităților.

Pentru a ne ajunge scopul propus, avem datoria să ținem deschise, propovăduind cuvântul Domnului „cu vreme și fără vreme“. Să ținem seamă că rolul nostru nu se mărginește numai la cele strict duhovnicești, ci și la cele trupești ale credincioșilor. Blânzi la înfățișare și vorbă, cum suntem și cum ar trebui să fim de regulă; putem înrăuri mult asupra enoriașilor noștri. Noi să începem opera de caritate publică, ajutând familiile celor concentrați și a celor săraci, colec-

tând dela oamenii mai înstăriți, articole de îmbrăcăminte, hrană și chiar bani. Îndemnând în felul acesta întregul sat să-și da obolul său, cât de mic, pentru ajutorarea lipsiților, trecând odată cu aceasta (în enoriași) și sentimentul milei creștine.

Să organizăm adunări săptămânale, în colaborare cu învățătorul, notarul, etc. în care să aducem la cunoștința oamenilor știrile de peste săptămână — ce-i interesează bun înțeles — culese din ziare și radio; îndemnând locuitorii să aibă toată încrederea în conducătorii statului. Tot în aceste adunări putem da sfaturi referitoare la economie, igienă și la nevoile de viață a celor rămași fără sprijin, luându-se măsurile necesare pentru ajutorarea lor. Aici se vor evidenția faptele mai importante de milă, săvârșită de gospodarii satului, menționându-li-se și numele pentru o mai mare emulație în acțiune.

(urmare în pag. ...)

Salutul și Autoritatea preotească

(Deși am intenționat să ne ocupăm și despre această latură a problemei în cauză, dar pentru bucuria interesului deșteptat, facem loc articolului cu toată plăcerea. N. R.)

Fiindcă directorul organului nostru bisericesc „Renașterea” a deschis vorba despre salutul preotesc reciproc sub titlu de „Demnitate preotească”, ale cărui rânduri sunt bine venite, pentru a se înțelege și rupe odată deferența salutului între preoți, într'un mod mai comunicativ și mai creștinesc, având cu toții aceeași sacerdoțială chemare.

A rămas însă necercetat celălalt salut al preotului față către marele public de orice clasă socială. Cum salută preotul enoriașii și cum i se răspunde.

După tradiționala viață bisericească preotul ortodox a binecuvântat poporeni săi, în chip duhovnicesc cu semnul crucii executat din mâna dreaptă sau cu vorba: Dumnezeu să-ți ajute, sau alte expresiuni cucernice după regiuni.

Poporul nostru a răspuns prin cuvintele: Plecăciune părinte sărutând mâna dreaptă a preotului.

Din timpurile cele mai vechi Biserica noastră a păstrat acest cuvânt salut creștinesc între turmă și păstor. Și așa ar trebui să fie.

Ce observăm astăzi? Mai avem acest obicei frumos între noi și popor? Mai sărută mâna enoriașii dela sate și orașe, preotului? Avem dela un timp un fel de salutare rece pasivă. Dece? Sunt întrebări la cari conștiința noastră să mediteze și să răspundă.

Avem ceva de îndreptat, sau lăsăm așa după învățătura grandioasă a culturii Moderne și mai ales a resimțitei influențe franceze cari ne-a strecurat deformări de idei și atitudine religioasă și națională, plătindu-le astăzi cu sângele cald și nevinovat al soldaților noștri.

Biserica noastră puțin roade a cules după urma pretinsei modernizări a lumii. Ba chiar trebuie observat unii reprezentanți ai bisericii s'au luat după obiceiul cel rău al civilizației — celei nouă... Iată un exemplu: Salutul preotului către public. In locul binecuvântării sau a unui cuvânt mai cuvios se adresează mai ales către sexul feminin, preo-

tul nostru modern cu „Sărut mâinile D-nă sau D-șoară”?! Nu-i așa? Să ne întrebăm atunci. De unde obiceiul acesta? Cine l-a adus și a învățat sârmanul nostru duhovnic de orice grad să se îndoiască până la pământ cu simandicoasa salutare? In care pravilă scrie lucrul acesta ca preotul să pupe mâna Doamnei, căci până și cucoana acarului dela gară așteaptă să fie gratulată cu astfel de salutare...

Moda n'are ce căuta în biserică și la servitorii ei. Destul sau modernizat preotesele noastre cu fel de fel de îmbrăcăminte care mai de cari mai luxoasă și mai puțin religioasă.

Să rămânem noi cel puțin preoții neatinși de boala modernă. Să privim asupra trecutului vieții noastre de români și creștini drept măritori și de acolo să culegem îndreptări și orientări din izvorul curat și limpede al sufletului neamului nostru.

Demnitatea preotului se va înalța și respecta dacă nu ne coborâm la pretinse educații mondene dăunătoare nouă și bisericii noastre.

Iată dar greșeli ce se pot îndrepta dacă vrem.

Ținuta protestantă a cavalerului religios cu frac și cravată la teatru și cinema... n'are loc și nici nu va prinde mult teren în țara noastră păstrătoare a multor datine și virtuți nobile pline de evlavie și misticism.

E necesară și în Biserica noastră o disciplină religioasă care impune și impresionează publicul, să nu mai lucrăm fiecare de capul nostru, unul cu barbă, altul fără, unul cu reverendă iar altul cu frac țigănesc. Până nu vom avea ordinea noastră internă și totodată mulțumirea că între noi preoții este unitate și dragoste deplină unul față de altul, până atunci se vor resimți și probleme mari în afara bisericii. Să purcedem a lucra de sus până jos cu fapte văzute și trainice pentru ridicarea demnității și bisericii noastre pe care o servim. Să isgonim străinismul din limba și ținuta noastră ortodoxă și românească.

Valurile nimicitoare ale pă-mânteștilor plăceri să le pre-întâmpinăm cu luptă și credință în nădejdea mântuirii și fericirii noastre prin Iisus Hristos.

Pr. Ifrim Bordea

Preoții și operele sociale satești

(urmare din pag. II-a)

căuta, pe cât posibil, a se ține cât mai trează — în popor — dragostea de Țară, Neam și Rege.

Prin exemple și pilde patriotice potrivite, să arătăm puterea rugăciunii adevărate lui Dumnezeu, care singur poate revărsa mângâierea în sufletele întristate.

Azi când ni se cere să suplînim la catedră pe învățătorii concentrați, privirea noastră trebuie să ne-o îndreptăm către bunul mers al școlii; unde tinere mîlădițe de nădejdi ale Neamului își primesc lumina minții. Ca învățători să pînem capăt neajunsurilor elevilor și să le mângăem suferințele de toate zilele. In acest scop vom lua contact cu toate autoritățile comunale pentru a înflința o cantină școlară, asigurând hrana copiilor săraci.

De asemenea ne vom îngriji de curățenia și starea sănătății

copiilor; cercetându-i zilnic și în cazuri excepționale vom cere ajutorul medicului. Numai în felul acesta, micii copilași, își vor putea urma continuu școala spre binele lor și propășirea Neamului.

Suntem chemați deci să formăm în mijlocul satului școala muncii și a rugăciunii, școala binelui și a ajutorului, școala încrederii în puterile neamului. Să se audă mereu cuvântul nostru blând și plin de îndemn, și să se vadă faptele noastre de bine.

Sprîjiniți pe înalta noastră misiune, noi preoții, să purtăm grija celor de mai sus, căci numai astfel vom avea mulțumirea sufletescă, că am îndeplinit cuvintele Mântuitorului: „Intru cât ați făcut unuia dintr'acești frați ai mei, prea mici, mie mi-ați făcut”. (Mat. 25, 40).

Pr. AUREL NICOARĂ

PROPOVEDUIREA ȘI NU RECLAMA

Unii obicinuiți cu pervertirea rădăcinii înțeles al cuvintelor, nu fac o distincție adecuată al sensului lor, ci pretinzându-le un paralelism în conținutul lor confundă înțelesul națiunilor astfel că reduc valoarea propovăduirii la o simplă reclamă.

Iisus Hristos, cu multă luare aminte a păzit, întotdeauna, de a se introduce în sânul Bisericii reclama, sau de a face din virtuțile teologice simple articole de comerț, pentru-ce a învățat popoarele, în predica de pe munte, ca darul milosteniei să se facă așa, ca „să nu știe stînga ta ce face dreapta ta” Mat. 63; iar rugăciunea să se facă „într'ascuns” și nici de cum ca fariseii habotnici cari „își fac filateriile late și-și măresc ciucurii de pe poale ca să fie priviți de oameni”. Mat. 23^b.

Iisus Hristos ca să-și justifice misiunea sfântă ca sol al cerului a săvârșit minunea vindecărilor, dar cu multă discreție, pentru-ca să nu se traducă fapta misiunii apostolice la o simplă reclamă de toate zilele, și a poruncit celor doi orbi vindecați: „vedeți, nimîni să nu știe”. Mat. 9³⁰.

Cu toate acestea, insinuări și preveniri din partea Mântuitorului și azi se săvârșește greșala, cu voe sau fără voe, de a introduce reclama în sânul Bisericii creștine, părăsînd calea bogat răsplătită din partea Cerului adecă conști-

ința datoriei împlinite fără zgomot și reclamă. Iată un caz concret: am citit într'un cotidian că un preot adresându-se Chiriarhului a raportat că, din inițiativă proprie, oficiază în fiecare dimineață slujba utreniei, dînd prilej trecătorilor, ca în fuga alergărilor la muncă, să se edifice și sufletește, și recomandă aceasta inițiativă și celorlalți preoți, ca o faptă vrednică de imitat.

Nu rare-ori sunt cazurile când preoții își afișează darul vindecărilor prin ziare, alăturându-se chiar și fotografia preotului în ziar, cum a fost cazul ostașului vindecat de la spitalul militar din Timișoara.

Astfel de simptome și cazuri de reclame nu fac cătuși de puțin cinste Bisericii și sunt incompatibile cu misiunea apostolică a evangheliei, ci astfel de atitudini mai curînd denotă o dără de fariseism neastâmpărat, eșînd în uliță cu sfintele sacramente, în loc să-și poarte misiunea de apostol în taină și smerenie și atunci nu va fi nevoie de reclama proprie, ci misiunea lui va fi prilej de a propovădui evanghelia de pe coperișul caselor.

Reclama umbrește misiunea evanghelică; iar propovăduirea înalță prestigiul Bisericii.

Pr. V. ȘEULEANU

**Organizați
REUNIUNI DE FEMEI**

REVISTE

„Gândirea“ Anul XXI, Nr. 2, Februarie 1942. București I, Str. Domnița Anastasia, Nr. 16, Abonament anual 300 Lei.

Cunoscuta și mult apreciată revistă „Gândirea“, în numărul de pe luna Februarie, aduce o bogată contribuție în problema filosofiei creștine.

Vorbind la început despre frumusețea filosofiei păgâne, care a pătruns marile probleme ale vieții și spiritului omenesc precum și rostul nostru pe pământ și a aflat chiar răspunsuri temeinice — Dl Ioan Coman în articolul de fond „Frumusețea gândirii patristice“ prezintă gândirea creștină drept cea mai „adevărată filozofie“, a cărei temelii se reazămă pe rațiunea folosită până în ultimele consecințe și luminată apoi pe har și credință.

Cu un bogat material documentar din operele marilor gânditori și sfinți Părinți creștini, autorul dovedește cum „filosofia patristică are, atât prin obiectul cât și prin proporțiile ei, un sens special față de filosofia profană. Aceasta din urmă pornia dela om și se înălța până la frontierele universului. Gândirea patristică pornește dela Dumnezeu, se coboară în lume și la om și se întoarce cu aceste două elemente spre țelul ei supranatural“.

Pe temeiul acestui principiu, cele trei elemente constitutive ale gândirii patristice, adică: filosofia, teologia și desăvârșirea, conlucrează într'un tot armonios.

Dumnezeu, Logosul și înțelepciunea, lumea, omul și interpretarea naturii și a istoriei, toate formează adevărate podoabe ale filosofiei creștine prin cari gândirea patristică înlătură orice altă explicație „adevărată și temeinică“, a cunoașterii. În toate aceste mari și fundamentale noțiuni, gândirea

patristică folosește drept metodă și logică: îmbinarea de elemente istorice, de rațiune, de știință și de revelație supranaturală. Această sudare își are însă izvorul cunoașterii în Iisus Hristos, deci în Dumnezeu, nu în lume, în Creator, nu în creaturi.

Drept concluzie frumusețea gândirii patristice, ni se prezintă ca un rod al iubirii, care duce astfel spre Dumnezeu și prin optimismul său promițător armonizează umanul cu supranaturalul.

Citind acest studiu rămâi uimit în fața frumuseții și înaltei gândiri a sfinților Părinți, care și astăzi se impune prin adevărul ce cuprinde; iar autorul se dovedește un iubitor înfocat al acestei gândiri.

Urmează apoi un bogat sumar semnat de Dnii Donar Munteanu: Din vremea de demult; Victor Papilian: Moartea lui Teodosie Runcanu; D. Ciurezu: Bucur mult s'a bucurat; G. Dumitrescu: Poesii; Maurice De Guerin: Bachanta (în românește de Ion Pillat); Olga Caba: Marină; Mariella Coandă: Estetica dannuziană.

La rubrica: Idei, oameni și fapte, D. Emilian Vasilescu ne prezintă lucrarea „Creștinismul românesc“ a Dlui profesor Simion Mehedinți, drept cea mai temeinică apologie a creștinismului nostru românesc iar personalitatea autorului este descrisă ca cea mai apologetică valoare actuală. Tot aici D. Șt. Zissulescu ne descrie cartea epocală a Dlui Nichifor Crainic: „Germania și Italia“, unde evenimentele ce-le trăim azi se dovedesc a fi fost clar prevăzute încă înainte cu un deceniu.

Cronica literară, dramatică și mărunță, încheie bogatul cuprins al revistei.

Această revistă, pe bună dreptate, n'ar trebui să lipsească din casa nici unui preot al nostru.

INFORMAȚIUNI

„Versuri din Transilvania Nordică“ în editura „Tribuna Ardealului“, din Cluj, colecția „Grai și suflet românesc“ a apărut prin carte intitulată: „Ve suri din Transilvania Nordică“. Este o colecție de bucăți alese din poeziile tinerilor poeți, a cărei cuprins unitar, cu toată diversitatea, se poate observa.

Notăm în ordine numele poezilor din carte: Ionel Bulboacă, Ștefan Căprariu, Ion Cherejan, Teodor Ciceu, Victor Ilieșiu, Iosif Morușan, F. Păcurariu, Valentin Raus și Virgil Șotropa.

Graiul nostru strămoșesc își afirmă și cu această carte, puterea tainică pentru neam.

Instalarea noului protopop al Ungurașului. Protopopiatul Ungurașului, devenit vacant prin moartea vrednicului protopop Ioil Ghiurișan, a fost întregit prin alegerea ca protopop-paroh al C. părinte Valer Matei, secretar eparhial din Cluj.

De curând a avut loc în cadre solemne, în prezența unui mare număr de credincioși din localitate și din împrejurimi, instalarea părintelui Valeriu Matei, ca protopop ortodox român al tractului Unguraș.

Sfânta liturghie a fost celebrată de părintele protoiereu Ion Goron, delegat eparhial, înconjurat de un sobor de preoți compus din păr. prof. Petru Nicola, Valer Mateiu, noul protopop al tractului, păr. Gheorghe Pușcaș și păr. Veniamin Părău.

La sfârșitul sfinteii liturghii P. C. S. Protoiereu I. Goron predică plecând dela cuvintele sfinteii evanghelii: „Poporul ce ședea întru întunec a văzut lumină mare“ arătând mulțimii adunată la acest praznic, sarcina grea ce o are noul ales în funcțiunea de protopop — de a lumina tuturor sufletelor ce-i sunt date în grijă, începând cu ziua de azi calea care duce la cer, fiind ei, ca protopop, atât pentru preoți cât și pentru poporul acestui tract, puntea de legătură între pământ și cer — între om și Dumnezeu — încheie dând nou alesului protopop Sf. Evanghelie, izvorul mângâierilor sufletului omenesc, crucea — alinătoare suferințelor — și cheia semnul deslegării, deschiderii porții la ușa mântuirii.

Urmează răspunsul nou alesului protopop Valer Mateiu, prin care asigură preoțimea și întreg poporul de dragostea care-l leagă de acest scaun protopopesc în care a decedat în veci pomenitul socru Ioil Ghiurișan, spunând că „nu vrea vorbe, ci fapte“, fapte

bune cu cari orice lucru, cât de greu tot la bun sfârșit ajunge.

Urmează cuvântul fostului adm. protop. Petru Nicola, prin care-l încurajează pe noul ales și-i doarește spor la muncă în via Domnului.

Facem noului protopop cele mai bune urări, în noua misiune încredințată.

Obligativitatea autorizațiilor de călătorie. Cu data de 25 Februarie 1942 s'a introdus din nou obligativitatea autorizațiilor de călătorie, pentru deplasările cu trenul sau autobusele C. F. R. Acei găsiți călătorind fără autorizațiune vor fi raportați îndată Ministerului Afacerilor Interne, de către organele de control, pentru a fi internați în lagăr.

† Văd. Catinca A. Bârseanu. La Sibiu a încetat din viață, în ziua de 18 Februarie 1942, vrednica matronă Catinca A. Bârseanu, soția marelui luptător naționalist, Andrei Bârseanu. Osemintele au fost transportate și înmormântate în Brașov, alături de scumpul ei soț.

Cu trecerea ei la cele vecinice, dispăre o vrednică româncă și bună creștină.

F. O. R.-ul din Brașov. Potrivit regulamentului și menirii sale, F. O. R.-ul din Brașov, a organizat pentru timpul din Păresimi, un ciclu de conferințe cu caracter bisericesc și național.

Inițiativa se datorește inimosului conducător, Dlui Dr. Ion Matei, profesor univ. și Președintele general al F. O. R.-ului.

Prima conferință a avut loc în ziua de 22 Februarie c. și a fost ținută de Dl. președinte Dr. Ion Matei, vorbind despre: Mitropolitul Miron Romanul și școalele din Brașov.

Pastorală pentru Dumineca Ortodoxiei. P. S. Episcop Policarp al Americii și Locotenent de Episcop al Cetății Albe-Ismail, din prilejul Duminecii Ortodoxiei, a dat o bogată pastorală pentru întărirea în dreapta credință a fiilor Eparhiei ce cu vrednicie păstorește.

Pornind dela amintirea vremurilor de acum unsprezece veacuri și comparându-le cu asemănările isbitoare a celor de acum, P. S. Sa arată în chip luminat cum noi suntem neam românesc, datorită acestei ortodoxii, pe care vitejia armatei noastre a readus-o la libertatea strămoșească.

Poate nicăiri, astfel de cuvinte învățătoare, nu au mai multă putere lucrătoare ca și'n aceste locuri, unde soarta icoanelor a avut de suferit aceeași prigoană de demult.

NOU!

NOU!

A APĂRUT

CARTE DE RUGĂCIUNE

editată de Vicariatul Episcopiei Clujului, cu sediul în Alba-Iulia.

Această carte are un bogat și prețios cuprins și s'a tipărit la Alba-Iulia, cu binecuvântarea I. P. S. Mitropolit NICOLAE al Ardealului și cu a P. S. Episcop NICOLAE al Clujului

Lucrarea este executată pe hârtie velină, în două culori, împodobită cu frumoase și variate clișee, legată peste tot în pânză, cu o frumoasă copertă, ea satisface ori ce așteptări.

O recomandăm călduros creștinilor noștri, ca pe o însemnată hrană sufletească.

PREȚUL Lei 100.—